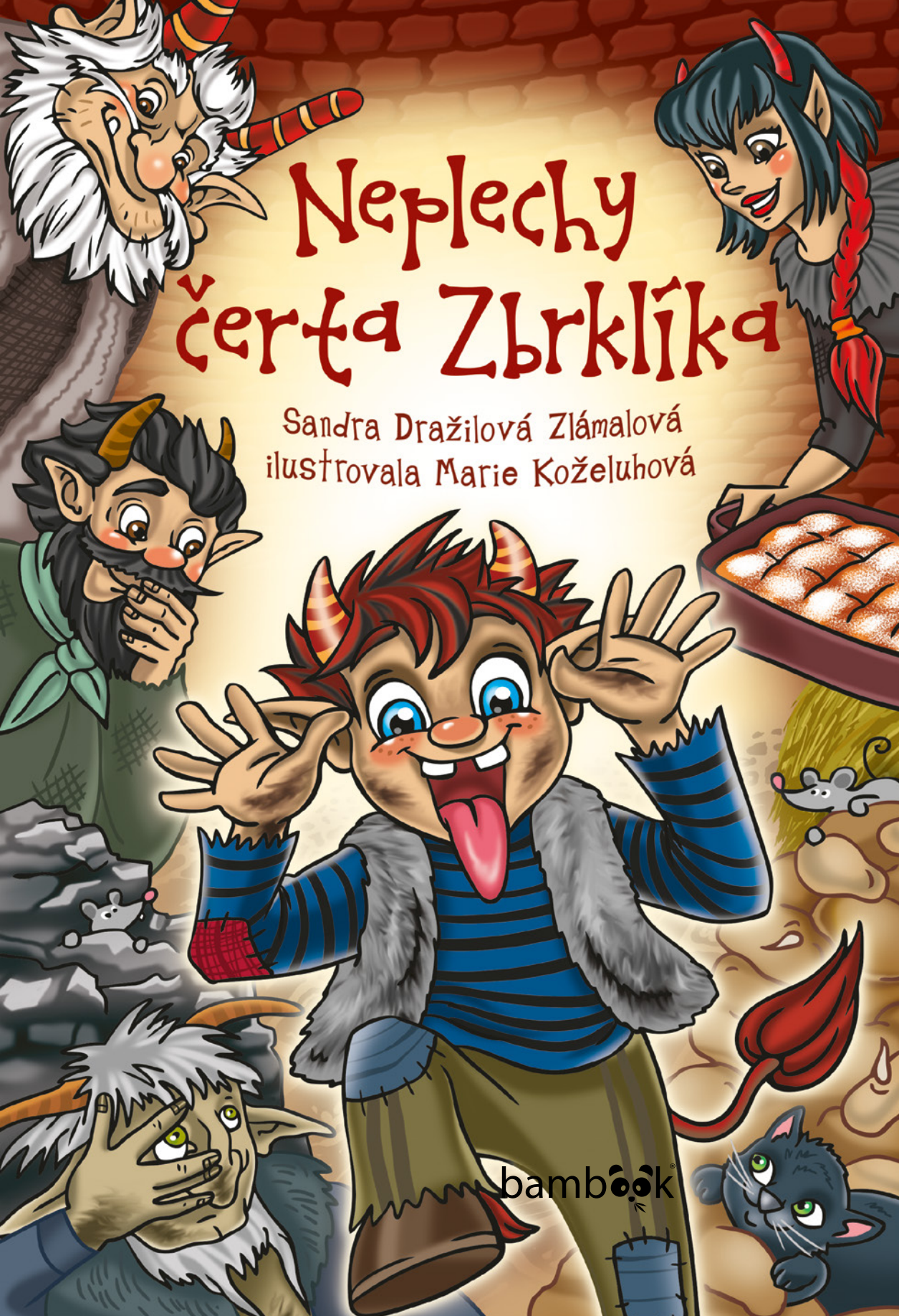

Neplechy čerta Zbrklíka

Sandra Dražilová Zlámalová
ilustrovala Marie Koželuhová

bambóok

Sandra Dražilová Zlámalová

je autorkou knížek pro děti -
kromě Neplech Čerta Zbrklíka
napsala také
Kuliškovy neposedné příhody
a pohádku o Čarodějnici Bordelíně.

Příběhy pokaždé nejprve řádně testuje na svých třech čertících,
aby si byla jistá, že se budou opravdu líbit.
U jejích knížek tedy vždy platí „testováno na dětech“.

Ve svých pohádkách ráda používá místa, která velmi
dobře zná a skutečně existují. Čertův mlýn z této knížky
tak můžete navštívit nejen v pohádkovém světě.

Najdete ho v obci Bílý Potok
v Jizerských horách.

Neplechy čerta Zbrklíka

Sandra Dražilová Zlámalová
ilustrovala Marie Koželuhová

bambóok®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Sandra Dražilová Zlámalová

NEPLECHY ČERTA ZBRKLÍKA

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 7592. publikaci

Ilustrace Marie Koželuhová

Odpovědná redaktorka Jana Novotná

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 88

Vydání 1., 2020

Vytisklo TISK CENTRUM, s.r.o., Moravany

© Grada Publishing, a.s., 2020

Cover Illustration © Marie Koželuhová

ISBN 978-80-271-1569-3 (ePub)

ISBN 978-80-271-1568-6 (pdf)

ISBN 978-80-271-2580-7 (print)

Obsah

Úvod	7
Čert Zbrklík	7
Pekelná listovna	9
Velká voda	16
Křídla v pekle	24
Rohatý pavouček	30
Zbrklík a dráček Ruprt	36
Čert a čarodějnice	43
Alou do světa lidí!	48
Zemětřesení	53
Větrný let	59
Čertovský tanec	65
Kroupový šotek	71
Zbrklík zachraňuje	77
Do pekla?	82

Jednoho opravdu zamračeného a pošmourného rána se čertici Rozumbradě narodil malý, roztomilý čertík. Rohy, kopyto, ocas – vše čertík měl, a přece na něm bylo něco jinak.

Od hlavy až k patě byl černý jako každý správný čert. Ale ty oči!

Měl je nebesky modré, a to se pro žádného čerta nehodí. Rozumbrada nechápala, jak se to mohlo stát – její čertík a modré oči? Neslýchané. A přece je to pravda pravdoucí.

Čertice Rozumbrada byla chytrá až na půdu – to je totiž nejvíc, jak vůbec čert může být chytrý. A tak malému čertíkovi dala podle pekelného kalendáře jméno Zbrklík. To však ještě netušila, jak výstižné jméno to bude!

Čert Zbrklík dělal svému jménu opravdu čest: kam přišel, tam ho pro jeho zbrklost hubovali. A když chtěl někde pomáhat, hned ho pro jeho zbrklost odehnali.

On si z toho ale pranic nedělal, byl jako šídlo. Prostě neposedný malý čert. Chvíli tam, chvíli tu a chvíli jinde.

Jeho maminka, moudrá čertice Rozumbrada měla v pekle na starost veškeré důležité listiny. Ty se zamykaly v pekelné listovně a nikdo kromě Rozumbrady a pekelného vládce Lucifera tam nesměl ani vkročit. Jenže co čert nechtěl... anebo chtěl?

Jednoho dne Rozumbrada zapomněla zamknout všech šest pekelných zámků a ten den se do pekelné listovny dostal Zbrklík.

Ajajaj! Co se dělo dál, to nechtějte ani vědět. Anebo víte co? Já vám to povím.

Skříp lup vrz šup. Zbrklík vběhl čertovskou rychlostí přímo do listovny. Rozhlédl se napravo, nalevo, nahoru i dolů.

„Taková tma, chtělo by to trochu světla,“ pomyslel si a šel hledat knihu kouzel. Byla úplně na spodní polici, pod všemi možnými lejstry. „Á, tady je,“ zaradoval se.

Ššššš... Bylo slyšet jen šustění listů, jak Zbrklík rychle obracel stránky.

„Tady ne, tohle taky ne, to se mi nelíbí,“ mumlal si pro sebe a ani nepozoroval, že ho už nějakou chvíli špehuje čert Pecolt. Byl to takový starý a nerudný čert – nikomu nic dobrého nepřál, každému jen škodil a ze všeho nejraději se válel za pecí.

Však taky ihned pospíchal vše nahlásit. Achich ouvej, ještěže je peklo tak moc rozlehlé.

„Mám to,“ vykřikl nadšeně Zbrklík.

„Belele belele,
ať je tu světlo
jak u lidí během dne,
belele belele bubu puf.“

V pekelné kouzelné knize bylo hned pod tímto zaklínadlem napsáno, a to dokonce velkými písmeny a červeně: V PEKLE NEPOUŽÍVAT! Ale to si už Zbrklík nepřečetl.

V celém jindy tmavém, začouzeném pekle bylo najednou světlo jako ve dne.

„Au... moje oči... pálí mě kůže... kdo tu udělal to světlo... áááá, co mě to budí... fuj, dejte to pryč!“ Nadávky čertů nebraly konce.

Pekelníci zvyklí na šero, tmu a světlo jen od ohně byli denním světlem tak oslněni, že chvíli zůstali úplně slepí a bezmocní. Umíte si to představit? Celé peklo plné skuhrajících čertů, kteří se jen válejí a nadávají. „Co to u všech čertů zase je?!“

Zbrklík se nejprve zaradoval, že se mu to kouzlo tak pěkně povedlo.

Ale zanedlouho... prsk prsk šššš prsk... se tím denním světlem začaly pálit pekelné listiny v listovně.

A to by mohlo být obrovské nadělení! Kdyby se zničily veškeré pekelné listiny, na kterých je popsáno všechno od vzniku pekla, byl by to skutečný průšvih. Bez pekelných listin, které byly sepsány společně praprapračtem a praprapraandělem by nikdo nerozeznal dobro od zla, pravdu od lži nebo lásku od nenávisti.

To by bylo opravdu špatné.

„Belelele! CO SE TO TU DĚJE?! Belelele!“ rozléhalo se celým peklem Luciferovo rozčilení.

„Tak poví mi to někdo?!“ soptil vládce pekel a jeho hlas nabíral na síle.

„Ehm... ehm... Vaše pekelnosti... do listovny se zatoulal malý, neposlušný... chich... jako by někdy čerti byli poslušní... modrooký čertík,“ odvážil se polohlasem říct čert Pecolt.

Čertice Rozumbrada ihned věděla, kolik uhodilo. Než stihla někomu něco vysvětlit, vzala nohy na ramena a pelášila do listovny. Stačila se jen ohlédnout a křiknout: „Zbrklík!“

Lucifer i ostatní čerti utíkali za ní.

Pouze vládce pekel má totiž moc zrušit jakékoliv čertovské kouzlo. Stačí mu jen znát jméno čerta, který neplechu způsobil. To už teď Lucifer znal.

Zadupal kopytem a třikrát tleskl. Denní světlo bylo rázem pryč. Jen z listovny se ozval nespokojený hlásek: „Kdo mi tu zase zhasnul?“

„Čertice Rozumbrado! Koukej vyřešit tuhle lumpárnu svého čertíka! Hned!“ křikl rozzlobený Lucifer a šel si po svých. Denní světlo ho totiž vyrušilo od jeho oblíbené činnosti – sledování lumpů na zemi.

Rozumbrada si vzala Zbrklíka stranou, ale nejdřív pro jistotu pořádně zamkla všech šest pekelných zámků.

„Čerte, čerte, čertíku, ty můj malej Zbrklo, co tě to zas napadlo?“ domlouvala mu maminka čertice a vískala ho ve vláscích. „Ty lumpíku jeden, víš, co se mohlo stát?“ ptala se ho.

Čert Zbrklík jen zavrtěl hlavou. Nerad působil maminec nepříjemnosti. Měl ji moc rád, jen občas prostě zazlobil.

„Však já se na tebe nezlobím, to já udělala chybu – zapomněla jsem zamknout listovnu a ty jsi toho jen jako každý malý zvědavý čertík využil,“ konejšila ho Rozumbrada. Moc dobře si uvědomovala, co vše se mohlo stát.

Čert Zbrklík svou čertovskou maminku objal, dal jí velikou pusu a slíbil, že už do listovny nikdy nepůjde. A ona mu na oplátku slíbila, že vždy než odejde, tak zkontroluje, zda opravdu zamkla.

A tak bylo v pekle opět vše, jak má být. Alespoň na chvíli.

„Safra, safra, čím jsem starší, tím horší mám karty,“
hudroval šedovlasý čert Kvakin. „Jó, před sto padesáti
lety – to bylo jiné!“

„Nevymlouvej se porád a hraj!“ obořil se na něj jeho
spoluhrač Pecolt.

Oba staří a už pěkně vypelichaní čerti seděli na dvou
obrácených kotlících, jako stůl jim sloužila záda spí-
cího čerta a hráli prachobyčejné karty.

„Ehm ehm frrk frrk he-pšííí!“ čert Pecolt byl pro samé
kašlání a frkání snad ještě nerudnější než obvykle.
„Fujtajkls, tady to v tom pekle smrdí tak, až to štípe
v očích,“ rozčiloval se. Jeho zatočené rohy se s každým
zakašláním kroutily ještě víc.

Po chvílce mlčení dodal: „Chtělo by to tu pořádně
umýt!“

„Ententýky, ententýky,
přiložíme dva klacíky.
Pod kotlíky zatopíme,
pořádně to naložíme.
Ententýky, pod který?
Pod ten velký děravý.“

Čertovské rozpočítávacíadlo se ozývalo po celém pekle – malí čertíci hráli kotlíkovanou. Zbrklík byl zrovna na řadě a měl rozpočítat, pod který pekelný oheň přiloží.

Vtom však uslyšel, jak se starý čert rozčiluje, a zaslechl větu: „Chtělo by to tu pořádně umýt.“

Zavrtěl hlavou. „Voda v pekle, to je nesmysl,“ pomyslel si a nechal to být.

„Ehm ehm he-pšíí!“ neslo se pekelnou ozvěnou přes celé peklo až ke Zbrklíkovým bystrým ouškům. Čertík se zamyslel a přimhouřil oči, až mu ze samého přemýšlení šel z uší kouř.

Buch! A nápad je tu.

„Mamí, kde se v pekle bere voda do pekelných kotlů?“ zeptal se Zbrklík úplně nevinně své maminky čertice Rozumbrady.

Ta na něj pohlédla zkoumavým pohledem, pak pokrčila rameny – asi jen čertí zvědavost – a povídá: „Tady v pekle máme pekelnou studnu, která poslouchá každého čerta na slovo.“

Pak koukla na Zbrklíka, jak vše hltá do posledního slova, a pokračovala: „Studna je přímo u pekelné brány. A vůbec, proč tě to zajímá?“

„Jen mě tak něco napadlo,“ prohlásil Zbrklík a tvářil se jako učiněný anděl – s rohy.

Maminka čertice musela pospíchat zpět do pekelné listovny, a tak nad tím déle nedumala.

Zato Zbrklík, ten šel čertovsky rozjařeným krokem, občas poskočil, nakopl kamínek.

Ha, cedule! Obešel ji ze vše stran, byly na ní šipky s nápisy LISTOVNA, KUCHYŇ, KOTLE, UHELNA. A úplně na opačnou stranu ukazovala malá šipka BRÁNA.

Čertík se tím směrem hned radostně rozeběhl. Studnu našel jedna dvě. Přiložil si ruce k pusince a zavolal: „Halóóó, pekelná studno, slyšíš mě?!“

„Slyším, nejsem hluchá!“ ozvalo se záhy.

„Můžeš zařídit, aby byla v pekle voda?“ zeptal se Zbrklík opatrně.

„Ale jistě,“ odpověděla studna a škodolibě se zachichotala.

Glo glo glo. Voda ve studni začala náhle stoupat stále výš a výš. Šup a už byla venku ze studně. Pomalu se vylévala a rozlévala po celém pekle.

Ajajaj.